

Derfor skal Abdulhadi al-Khawaja løslades

Af Lotte Leicht, leder af Human Rights Watch, EU

Abdulhadi al-Khawaja har i mange år været en ihærdig forsvarer for menneskerettigheder og han er nu i livsfare, fordi han nægter at acceptere at tilbringe sit liv i fængsel i Bahrain på grund af, at han har stået i spidsen for fredelige protester til fordel for politiske reformer. I sidste måned oplyste Bahrains kong Hamad, at landets regering nu har implementeret den uafhængige kommissions anbefalinger.

Kommissionen blev ledet af den internationalt anerkendte egyptiske juraprofessor Cherif Bassiouni, som så på de alvorlige krænkelse i forbindelse med, at regeringen slog hårdt ned på pro-demokratiske protester for et år siden. Hvis kongen talte sandt, ville al-Khawaja have været en fri mand i dag. Kommissionen fastslog, at regeringen i Bahrain burde frigive alle, der var fængslet for at protestere fredeligt. Det gør regeringen fortsat ikke, bl.a. fordi det betyder, at al-Khawaja og andre som ham så skulle løslades.

Al-Khawaja er dansk statsborger og har levet mange år i eksil, før han vendte tilbage til Bahrain i 2001. Den danske regering har krævet ham udleveret af humanitære årsager, men Bahrains »højeste juridiske råd« - hvor blandt andet kongen sidder og som skal give indtryk af, at Bahrain er en retsstat - har afvist kravet med henvisning til, at al-Khawajas sag ikke opfylder »de nødvendige betingelser«, i henhold til Bahrains lovgivning uden i øvrigt at uddybe, hvilke betingelser det er.

Al-Khawaja ligger døende i fængslet på grund af den livstidsdom, han fik af de dommere, militæret havde udpeget. Da han blev arresteret, blev han udsat for så grov vold, at han har tydelige tegn på knoglebrud fire steder i ansigtet. Under sagen mod ham oplyste al-Khawaja også, at han havde været udsat for tortur og var blevet truet med seksuel lemlæstelse.

Han er overladt til at dø alene, fordi magtfulde aktører som USA og EU ikke har hans mod og overbevisning, når det kommer til offentligt at udtale sig om Bahrains alvorlige brud på menneskerettighederne. Mens det danske udenrigsministerium offentligt har krævet al-Khawaja udleveret af humanitære årsager, har det øvrige internationale samfund været skamfuldt tavse om Bahrains afvisning af at udlevere al-Khawaja.

Det ser allerede nu ud som om Bahrains regerende Al Khalifa-familie har regnet rigtigt, når den ikke forventede, at dens allierede i Washington, London og Bruxelles ville interessere sig tilstrækkeligt for al-Khawaja til at ville udfordre familien, dens støtter og saudiske allierede ved offentligt at kræve ham løsladt. Mens al-Khawajas liv hænger i en tråd, bliver EUs og USAs dobbeltmoral, når det gælder menneskerettigheder i på den ene side Nordafrika og Mellemøsten og på den anden side de olierige Golf-stater næppe mere åbenbar. Mens Vesten støtter helt legitime krav om menneskerettigheder, social retfærdighed og retssikkerhed i Egypten, Tunesien, Libyen og Syrien, betyder det langt mindre i tilfældet Bahrain.

Da en militærdømstol idømte al-Khawaja livstid for at tale demokratiets sag og til fordel for menneskerettigheder med fredelige midler udløste det ikke nogen nævneværdig protest fra disse landes regeringer. Da al-Khawaja blev tortureret og nægtet adgang til en forsvarer og til at få besøg af sin familie, lød der fra EUs 27 medlemslande og fra USA kun få indsigelser og der blev ikke lagt pres på Al

Khalifas-familien. Da Bahrain i sidste uge gjorde det klart, at man ikke ville sende al-Khawaja til København forholdsvis alle, der kunne have lagt pres på magthaverne i Barains hovedstad, Manama, sig tavse. EU kollektivt og USA med. Hvis de har ytret sig uofficielt, har det ikke gjort indtryk på Al-Khalifas-familien.

Hvor er det kollektive udbrud af forfærdelse over, at en EU-borger fængsles på livstid for fredeligt at advokere for menneskerettigheder, demokrati og retssikkerhed? I betragtning af, at medlemmerne af EU ligefrem har forpligtet sig på at støtte forsvaret for menneskerettigheder, hvorfor har EUs høje repræsentant for den fællesudenrigs- og sikkerhedspolitik, Catharine Ashton, så ikke udtalt sig om al-Khawaja?

Danmark har ikke, selv om det for tiden har formandskabet i EU, tyngde nok til ved egen kraft af få en af sine borgere udleveret fra Bahrain. Selv om EU-formandskabet ikke betyder så meget i udenrigspolitisk henseende, så sidder den danske statsminister som den beslutningstager, der taler med størst vægt. Det er nu, hun skal ringe til sine premierminister-kolleger i de andre EU-landes hovedstæder og sikre sig - først og fremmest - at et samlet EU viser sig opgaven voksen og får udvirket, at al-Khawaja får lov at rejse til Danmark, og - to - at den danske regering over for Manama taler på vegne af et samlet EU og ikke Danmark alene. USA, EUs repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik samt de 27 EU-medlemsstater må træde i karakter, før det er for sent for al-Khawaja.

Der er brug for, at de sender en klar og meget offentlig besked til Manama: Hvis ikke al-Khawaja omgående løslades og får udrejse til København, vil det få konsekvenser. Khalifa-familien vil ikke blive inviteret med til flere møder og og forsamlinger i amerikansk eller EU-regi. Der vil blive indført sanktioner på leverancer af militært udstyr og ikke kun som nu med hensyn til politiarbejde. Fælles militære øvelser som den, der fandt sted i forgangne weekend med USA, Tyrkiet og Bahrain vil blive suspenderet.

Der er ingen undskyldning for EU og USAs tavshed i denne sag. En ting er at være dobbeltmoralisk, når det gælder menneskerettigheder, noget andet er, ikke engang at hæve stemmen, når en EU-borger og en modig forsvarer af menneskerettigheder, ligger døende i et fængsel, hvor han uretmæssigt er anbragt.